

Kışımı Yaza Çevirdim

– Mosell 07 · 10 Temmuz 2015

Hava alanından evin yolunu tuttuğumuzda gidene kadar ve taaki bizim evin içine girene kadar bir metreye yakın toprak karla örtülmüştü . Kardan ne ağac nede toprak kara parçasına ait hiç bir iz yoktu. Sadece uzun yolculuğumda evimin yoluna kadar kar yığını vardı. O seneler çok ağır bir Kış günüydü geldiğim gün. Tipi ve Boran vardı. Benim içinse yaz gibiydi ben hiç hissetmiyordum, çünkü ailemle birlikteydim. Evimize doğru ilk merdivenden çıkarken sıcak bir havanın yüzüme ılık, ılık çarptığını ve kalbimin sevinçten pır pır attığını duyuyordum, evin ikinci katına geldiğimde, bizim evin kapısının ilk açıldığında da yani o ILIK , ILIK sıcaklığın yüzüme doğru vurduğunu sevincimin kat kat arttığını anlatamam çok güzel anlardı benim için...

Karşımda ilk karşılayanda eşimin teyzesi ve kayın pederimdi. Babamın ağzından ilk duyduğum şey kızım çok kurumuşsun (zayıflamışın). Bir valizi bilene taşıyacak halin kalmamış demişti. Bense gülümsemiştim.

Geçin hele geçin dedi ve ilk evimize adımlarımı bastım. Bakalım neler Yaşayacağım , beni neler bekliyor sona kadar göreceğiz. Sabah oldu herkes sevinçli evin gelini Türkiye`den gelmiş artık eve telefonlar yağıyordu. Kaynanamların evine.Bende öyle baka kalıyordum gelen telefonlar karşısında ne bek tanıdıkları varmış diye güler yüzlü tebessümlerle. Çok güzel artık Konsolosluk`tan falan kurtulmuştum, bütün acılarıma bir sünger çekip yeni hayatımın burada olacağını iyiden iyiye biliyordum artık. Bütün zor sınavlarımı vermişim artık iyi yada kötü günlerin geleceğini hepsi benim insafıma kalmıştır. Ne ekersen onu biçersin bende öyle geçmişime bir baktığımda bayağı acılardan geldiğim için burada uyum içinde yaşayacağıma kararlıydım...

Bunlar benim ailemdi çünkü. Bir kız anadoluda evlendiği zaman gittiği aile onun gerçek kimliğidir. Onun ailesidir. Benim ailem diye dört elle sarılmaya karar verdim bende. Gürbette de olsa her nerede olursa olsun aile benim için çok büyük bir değer yargımdı. İnsan onların yanında kendini daha huzurlu hisseder ve daha güvenli bir ortamın olduğu duygusuna ulaşır...

Bu benim için en geçerli düşüncelerimdi. Neyse sabah uyandıığımızda evin içinde sanki bir düğün havası vardı. Dışarıda bayağı bir soğuk kar yağmıştı ama olsun dışarıdaki karın bizi üşütmeyeceğini biliyorum. Evde kaleriferler yanıyordu evin neşesi vardı, kar, mar vız geliyordu. Aileler tamamen mutluydular. Hep birlikte kahvaltı masasına kurulduk. Sohbetler ne var, ne yoklar hem yiyeceklerden yiyoruz hemide konuşuyoruz.

Öyle güzel bir gün geçirdiğim benim burada hayatıma ilk başladığım bir günümdü. Artık evin kızı geldi. Ailelerde öyleydi kızımız geldi diye büyük bir kahvaltı masamızda da sevinç kutlamalarımızı tamamladık... Eşimin ailesi vede teyzeside vardı, zaten eve geldiğimde ilk teyzemi gördüm, tonbul

sevimli kıvrıkcık saçları; beyaz yüz ve penbecede yanakları olan güzel bir kadını görmüştüm, gülerek bana ve eşime doğru yönelerek ha.. ha .. .kara oğlan gelinde Japonlara benziyor demişti ilk duyduğum şeydi. Bende içimden demiştim kendi iriliğini görmüyorda benim suratıma laf atıyor diye kendimce geçiştirdim. Yukarı almamıştım bana öyle konuştu diye hafiften yüzüne karşı bende gülümsedim; çünkü eşimin teyzesi. Tabii ki pederleri, kaynanamı artık arıyorlar telefonlar ziyaretler bayağı bir sürmeye başladı. Burada güzel yaşantımın olacağını her zaman kurguladığım gibiydi kendimce. Hediyeler yağıyordu Geline hoşgeldine gelen misafirlere. Akşamlara kadar yemekler , çaylar ve daha sayamadığım ikramlar sunuyordum gelen misafirlere...

Yeni gelinin hizmetleri bitmiyordu. Benide evin kızlarına benzetiyorlardı. Kaynanama diyorlardı bir kızın gitti bir kızın geldi diyorlardı. Görümcede Türkiye`de yüksek okul okuyordu. Almanya`dan gitmişti Okumak için . Ben Ülkemde iken görümcem uğurlamıştı hava alanına kadar. Türkiye`de yeniydi. Nasıl alışacaktı onunda orada zor günlerinin geçeceği belliydi. Çünkü aile kökten Almanya`daydılar. Kaynanamın abileri vardı birazda onlara güvenerek kızlarını Türkiye ortamındaki bir okula yerleştirmişlerdi. Burada yabancılara o devirlerde pek imkan sağlamıyorlardı . Bayağı yüksek okullara giderken öncelik Alman gençliğine veriliyordu. Yabancı gençlik çokda başarılıda olsa ikinci sınıf vatandaş gibi sayılıyordu. Beklemede kalıyorlardı ve sıralarını bekliyorlardı ya kabul görürsek diye. Bunlar içinde zaman kaybıydı beklemek...

O zamanlar çok Türk gençliği İşçi aileleri tekrardan çocuklarının yüksek eğitim almaları için Kendi Ülkeleri olan Türkiye`ye gönderirlerdi. Bizimkilerde öyle yaptılar görümcemde kendi Ülkesinde eğitim almak amacıyla ana kuzusu gibiydi ama malesef hayat mücadelesi bu kezde onu anadan babadan ayrı komuştu. Yani anlaşılın biz Türkler`in sorunları hep vardı ama bunu bireyler bire bir yaşıyorduk sadece kanunların bize verdiği kararları uyguluyarak buradaki haklarımızdan da yararlanıyorduk.

Kaynanamlara o nedenle gelen kutlamalarda öylede bir takılırlardı gelen misafirlirimiz. Kızıyın biri gittiye biri geldi diye. Yinede annem her ne kadar benim geldiğime sevinsede Kızının benden tâbiiki ayrıcalığı vardı. Çarşıya çıksak kızım. Misafirlige gitsek kızım . Hep onun eksikliğini dile getirirdi çünkü annesiydi o kızın. Gelinin yeri ayrı kızın yeri ayrı. Bana bir alınırsa kızına iki alırdı. Kızımın çok emeği var kazancımızda benim fabrikada çalıştığımda anne sen yorulma diye benim yerime saatimi doldururdu derdi. Evimin kazancında da kızımın emeği çok ilerde evlenirse kızları haklarından mahrum olur diye öylede konuşmalar ağzından çıkarırdıki biz bilelim diye.

Bende anlamazdım ama annedir onun doğrularıda ona aittir derdim. Onların sorunları olduğu içinde kendi üzerime pek almadım. Çünkü benim kendime ait özel hayatım olacaktı ben kendim kendi hayatımın nasıl sürdüreceğim diye bende kendi hesaplamalarımı yapıyordum kendimce. Bir başka sorunları kendi üzerimde görmüyordum. O kadar sorunlardan gelmiştim. Bu Ülkeye gelmeme Vizeyle sırat köprüsünden geçmek gibiydi benim için sanki bıçak üstünde durur gibiydim Türkiye`de....

Evlisin orda, burada iki yıl gezinerek hayatını sürdürüyorsun , o kadarda sorun yığılmışki sadece

kendim için daha iyi ne yapabilirim diye kendi yaşantımı düşünüyordum. Acılarla geldim bir o kadar Vizeyi geç almam benim Psikolojiyi iyiden iyiye bozmuştu. Bundan sonra geçecek günlerimide sorunsuz geçirmek istiyordum. Kızından için O gürbetde diye anne her defasında kızına dayanamaz benim yanımda gözyaşlarına boğulurdu bende sarılırdım anne ağlama bende varım derdim. Kızlarının çocukluğu burada geçtiği için annede haliyle kızının eksikliğine dayanamıyordu. Buradan o zamanlar bayağı bir paketler gönderirdi kızım eksik kalmasın buradaki gördüklerinden diye üst baş gönderirdi. Kızım şu giyimi sever kızım şu çikolatayı yedi diye. Onun düşünecek bir annesi vardı! Ya benim hiç kimsem yoktu buralarda tamamen ... ?. Evlendiğim erkeğin annesine anne diyordum. Eşimin annesi benimde annemdi. Zaten insan sevdiğinin sevdiği herşeyi sever gözü kördür sevdanın...

İnsana kör Aşık derlerya öyle benimkide Eşimin tüm sülalesinide kendi yakınım bildim sevdim. Halende öyleyim benim için değerlerim her zaman ön plandadır. Olsun büyükler hatalar yaptı diye onları hor görmem belkide eğerki hatalarını anlarsa onlarda pişmanlıklarını dile getirirler . Buda benim kendi doğrularım. Tabii ki karşının fikirlerinede saygı göstermek gerek herkesin kendi içinde yaşadığı kendi doğruları olur. Tezeme dedimya Eşimin teyzesi kayın validem Fabrikada çalıştığı sırada benim için ilk haftalarda bayağı yemek işlerinde bana yardımcı oldu. Köfteler (içli Mercimek köftesi) , hamur işleri, börekler ve çörekler mutfakta başlı başına güzel becerileri vardı. Çok bilgilendim tezemen. Elbise yıkamaya gelince benim bir Valiz Uçakta da kıyamadığım kaybolmasın valizim elbiselerim içinde hava alanındaki isyanlarım ya unutulursa !. Tek düşündüğüm Valizimdi. Eşyalarım kaybolmasın. Neyse bunların temizlenmesi gerekiyordu. Bende o zamanlar bizler köylerde leğende ovardık ellerimizle , sonrada kaynatma kazanlarına atardık, bizim derecemizde bizlerin matematik hesabı gibi kafamızdı. Kumaşın derecesine göre renkleri ilk suda leğende ovduktan sonra, ikide durulama suyu, onun işi bitmiştir, temiz bir çamaşır olmuş , kirinden arındırılmıştır demektir...

Beyazlarada gelince kazanlarda kaynatılır, iki sudan geçer, oda hazır kullanılmaya sunulmuş çamaşır olurdu. Bizim kafamız makinaydı , bizler öyle yıkardık çünkü. Burada makinadan anlamadığım için Eşim Teyze kıyafetler yıkanacak , annesi işdeyken oldu bu durumlar. Konuşmalarımızda Tezemde ben biliyorum kolay kurban olduğum, emanet ettimmi tezeme bir valiz elbiselerimi iyi sevindim artık çamaşırılarımı temizletdireceğim , Tezeme Çamaşır Makinasının ayarını Kaynatmaya vermiş benim kıyafetlerim orta sıcaklıkta yıkanacak kıyafetlerimde en fazla olsa olsa " 30, 40, derecelikti sen tutki bunları makinanın "90, 95" derecelik ayarına ver. Makinanın işlemi bittiğinde birde ne göreyim. Makinanın açık Kapağından çıkardığım bütün çamaşırılarım elbezi gibi olmuştu. Onlar benim çok sevdiğim kıyafetlerimdi , hepsi küçülmüş ve büzülmüştü bir okadar ağlamıştım. Ben ne giyineceğim diyerek. Başladılar Eşim ve tezeme gülmeye sabah olsun çarşıdan sana yeni kıyafetler alırsın. Burada da öylede bir imkanların olduğu beni sevindirmişti...

Ertesi günü Kaynanamlarla hep birlikte çarşıya çıktık eksik , gedik benim için ne gerekiyse aldıldardı. Bir o kadarda buradakiler görgülü Türk`lerdi. Onlarda biliyorlardı insan kıymetini. Diyorumya burada herkes birbirini tamamlayan sevgiyle bütünlenmiş bir TÜRK Topluluğu vardı o zamanlar. Türkiye`yi

hiç arattırmadılar bende böylece Uçaktan indikten sonra gerçek ailemle sonsuzluğumu yakaladım. Yaşamımın bundan sonraki yıllarının burada geçeceği hesaplamasını yaparak artık çaresi yok, senin hayatın burada devam edecek. Tüm zorluklarına katlanacaksın eğer bir gemiyi yürütmek istiyorsan o geminin kurallarınada uyacaksın dedim ve hayatımın başlangıcına doğru hep yürüyordum....

Wederath"dan. 23 / 11 / 2014. Dönüş Korkmaz...